כהן גדול פרק שביעי נזיר מט.

ולרבי עקיבא ל"ש בהן גדול לחודיה ול"ש כ"ג והוא נזיר נפקא ליה מלאחיו. דנזיר דאפילו יש בו שתי קדושות: לאביו ולאמו דנזיר ל"ל. וא"ת והא לריכי למת מצוה וי"ל דהכי פירושא למה לי תרוייהו לכתוב חד למת מצוה והוה הדין נמי דיש להקשות לאביו ולאמו דכ"ג למה לי תרוייהו לא לכתוב אלא לאמו לגזרה שוה לאביו לא איצטריך לגופיה בכ"ג לקרובים א) [דלעיל] דרש ר"ע מעל כל נפשות רחוקים מת קרובים ב) והלריכותא דקעביד על תרין כיון בנזיר כיון בכ"ג: **ומשני** דצריכי. דאי כתב אביו ולא לאמו הוה אמינא דווקא לאביו אינו מיטמא משום דקורבא דאביו מזקה בעלמא הוא משום דרוב בעילות אחר הבעל אבל אמו דודאי ילידתי' אימא ליטמא לה והאי דדרש" מת אלו הקרובים הוה מוקמי' לה בקרובים מצד האב דמדכתיב לאביו הוה ממעטינן אמו וקרוביה שיטמא להם כיון שהם ודאים: כיון דכתיב למשפחותם לבית אבותם ודרש" מינה פ' יש נוחלין משפחת אב קרויה משפחה הוה אמינא דלאמו אתא למעוטי אב וקרובים דידיה שיטמא להם ומת אלו הקרובים הוה מוקמי' בקרובי האם אבל השתא דכתיב תרוייהו מעל כל נפשות מת דכ"ג ומנפש מת דנזיר שמעי' כל קרובים ולאמו דכ"ג הוצרך לכתוב לג"ש וכיון דהוצרך לכתוב לאמו למת מצוה ואצטריך נמי למכתב לאמו דלא תימא מאביו ממעטי' אמו ואית ליה לר"ע מופנה מצד א' למדים ואין משיבין א"נ כיון דבלי קרא נבי כ"ג דאביו ואמו שקולים הם ה"ה גבי נזיר ואייתר לאמו דנזיר להפנות ג"ש מב' צדדים: על כל נפשות מת למה לי אגב דדרש נפש מת דנזיר בעי נמי למדרש דכהן גדול

ולרבי עקיבא מכדי לא שנא כהן גדול לחודיה ול"ש כהן גדול ונזיר. מיכא למשמע מולאחיו דהשתא כהן גדול והוא מיר מיטמא למת מצוה כל שכן כהן גדול לחודיה ולאביו נמי דאינו מיטמא משמע ליה מעל כל נפשות מת כדלעיל הא דכתב רחמנא לאביו ולאמו לגתר הכי למה לי הא קא משמע לן מעל כל נפשות מת: **לריכי דאי כתב רחמנא לאביו.** ולא [ו] לאמו הוה אמינא לאביו הוא דאינו מיטמא משום דלא בריר מילתא לי אבוה הוא [ז]דחזקה בעלמא הוא אבל אמו דודאי ילידתיה ליטמא לה קמשמע לן: **למשפחותם לבית אבותם.** (ב"ב קט:) משפחת אב קרויה משפחה ולא משפחת אם קרויה משפחה: ולרבי עקיבא דאמר [מת:] גבי נזיר נפש אלו רחוקים מת אלו קרובים הא' על כל נפשות מת דכתיב גבי כהן גדול למה לי אמר לך לריכא:

ולר"ע מכדי לא שנא כהן גדול לחודיה ולא שנא כ"ג והוא נזיר נפקא מלאחיו לאביו ולאמו למה לי צריכי דאי כתב אביו הוה אמינא היינו טעמא דלא מיטמא ליה משום דחזקה בעלמא הוא אבל אמו דידעין דילידתיה ליטמא לה ואי כתב רחמנא אמו הוה אמינא אמו לא ליטמא לה דלאו אזיל זרעה בתרה אבל אביו כיון דאמר מר [1]למשפחותם לבית אבותם אימא ליטמא ליה קא משמע לן [ח] [2]ועל כל נפשות מת לא יבא למה לי

על

אמינא דוקא לאמו אינו מיטמא דלא אזיל זרעה בתרה כדכתיב למשפחותם לבית אבותם והלכך אי הוה כתיב לאביו הוה אמינא דאמו מייתרא למעוטי אביו ועל כל נפשות מת[1] לא יבא דמוקי ליה לקרובים מיתורא אע"ג דכתיב קמתא דאי[2] לא כתיב אביו בפי' הוה מוקמינן ליה בקורבא דלד אם דוקא מסברא דקאמר ג) בודאי ילידתיה ואי כתיב אביו ולא אמו (כו') בפי' אע"ג דמרבינן קרובים ממת דמיותר הוא הוה מוקמינן ליה דוקא בקורבא דלד אם דוקא מסברא דקאמר הש"ס ד) שזרעו מתייחס אחריו וא"ת ואפי' אי כתיב אביו ולא אמו היכי מיסק אדעתין דלאמו יטמא ומיפוק ליה מק"ו מאביו מק"ו דלעיל ומה במקום שכהן הדיוט מיטמא לאחיו מאביו כדאמרינן לעיל ה) והוא גופא [6][תימא][3] דק"ו ניתן למידרש ונראה למהר"ף דלר"ע דדרש מנפש מת דנזיר וכן מעל כל נפשות מת לא יבא דכ"ג דבקרובים אחיי א"כ הוי כללא לכל הקרובים הלכך כי פרט בתר הכי חד מן הקרובים אביו או אמו הוה אמינא אין בכלל אלא מה שבפרט אביו אין אמו לא אי איפכא כיון שיש טעם לחלק ביניהם וכיון דהוי מטעם כלל ז)או פרט דאין בכלל אלא מה שבפרט א"כ אפילו בק"ו נמי לא אתי אמו מאביו כמו כלל ופרט דעלמא דאין לדרות אחר מן הפרט לא בק"ו ולא בשום דרשא אחרת כדפרישית ברש שלשה מינין (לעיל דף לה.) וא"ת כיון דמטעם כלל ופרט הוא א"כ למה לי טעמא שנותן לאביו מטעם חזקה וכן לאמו משום דלא אזיל זרעה בתרה מיפוק ליה מהאי טעמא דאין בכלל אלא מה שבפרט כמו בעלמא ועוד קשה דמשמע כאן מדכתיב ואמו[4] הוה ידעינן כולהון קרובים כגון אחיו ואחותו ואמאי נימא לעולם אין בכלל אלא מה שבפרט וי"ל שאני איסור טומאה דגלי קרא בכהן הדיוט שמטמא לקרובים ולא לרחוקים א"כ בסברא דקורבא היתה[5] מלא מילתא והלכך צריך ליתן טעמא באביו ובאמו מה לי קורבא יש בזה יותר מבזה וניתא נמי דמאביו ואמו ידעינן אחיו ואחותו שהרי אין לך עוד טעם לחלק בקרובים יותר רק מב' טעמים מצד האב ומצד האם כדקא מפרש בלריכותא והלכך כיון דגלי אביו ואמו ה"ה אחיו ואחותו ואין לנו לומר תו אין בכלל אלא מה שבפרט ומדע דהכי הוא שהרי לעיל במילתיה דרבי ישמעאל דקאמר מעיקרא אי אינו אומר לאביו [אלא] למעוטי אחרים רחוקים [1] ופירש"י בתוספות לעיל מטעמא דכלל ופרט דאין בכלל אלא מה שבפרט ואם כן אי הוה אמינא דאביו ואמו ידעינן כולהון קרובים כגון אחיו ואחותו ואמאי נימא לעולם אין בכלל אלא מה שבפרט וי"ל שאני איסור טומאה דגלי קרא בכהן הדיוט שמטמא לקרובים ולא לרחוקים א"כ בסברא דקורבא היתה[5] מלא מילתא והלכך צריך ליתן טעמא באביו ובאמו מה לי קורבא יש בזה יותר מבזה וניתא נמי דמאביו ואמו ידעינן אחיו ואחותו שהרי אין לך עוד טעם לחלק בקרובים יותר רק מב' טעמים מצד האב ומצד האם כדקא מפרש בלריכותא והלכך כיון דגלי אביו ואמו ה"ה אחיו ואחותו ואין לנו לומר תו אין בכלל אלא מה שבפרט ומדע דהכי הוא שהרי לעיל במילתיה דרבי ישמעאל דקאמר מעיקרא אי אינו אומר לאביו [אלא] למעוטי אחרים רחוקים [1] ופירש"י בתוספות לעיל מטעמא דכלל ופרט דאין בכלל אלא מה שבפרט ומדע דהכי הוא שהרי לעיל במילתיה דרבי ישמעאל דקאמר מעיקרא אי אינו אומר לאביו [אלא] למעוטי אחרים רחוקים [1] ופירש"י בתוספות לעיל מטעמא דכלל ופרט הוא א"כ למה לי טעמא שנותן לאביו מטעם חזקה וכן לאמו משום דלא אזיל זרעה בתרה מיפוק ליה מהאי טעמא דאין בכלל אלא מה שבפרט כמו בעלמא ועוד קשה דמשמע כאן מדכתיב ואמו[4] הוה ידעינן כולהון קרובים כגון אחיו ואחותו ואמאי נימא לעולם אין בכלל אלא מה שבפרט וי"ל שאני איסור טומאה דגלי קרא בכהן הדיוט שמטמא לקרובים ולא לרחוקים א"כ בסברא דקורבא היתה[5] מלא מילתא והלכך צריך ליתן טעמא באביו ובאמו מה לי קורבא יש בזה יותר מבזה וניתא נמי דמאביו ואמו ידעינן אחיו ואחותו שהרי אין לך עוד טעם לחלק בקרובים יותר רק מב' טעמים מצד האב ומצד האם כדקא מפרש בלריכותא והלכך כיון דגלי אביו ואמו ה"ה אחיו ואחותו ואין לנו לומר תו א